

Nevypovedané dejiny Ruska

Levašov

18. 11. 2003

<http://www.levashov.info/English/Articles/History-1-eng.html>

POČAS TISÍCKY ROKOV HISTÓRIE SLOVANOV, KTORÍ PÔVODNE MALI JEDNOTNÚ KULTÚRU A JAZYK, TVORBA VLASTNÝCH MIEN RÔZNYCH SLOVANSKÝCH KMEŇOV BOLA OVPLYVNENÁ RÔZNYMI FAKTORMI

Rusko je jedinečná krajina, jedinečná vo všetkých aspektoch. Vezmite napríklad názov krajiny a ... môžete nájsť pomerne veľkú vrstvu informácií, ktoré väčšina obyvateľov Ruska nepozná. Navyše nemajú ani najmenšiu predstavu o svojej existencii.

Názov krajiny - **Rusko** - pochádza z iného slova - "Russea", ktorý bol zase vytvorený z "Russie" (1). **Russieja bola súčasťou starovekej slovansko-árijskej ríše (2) a obsadila územie západne od Rípejských (Uralských) hôr.**

Pôda východne od Uralu až po Tichý oceán a ďalej od ruského severu (nazývaného Lukómorie) do Strednej Indie bola nazvaná ako **krajina Svätej Rasy** (3) (vyslovená v ruštine ako Sviata Rasa). Cudzinci pomenovali túto krajinu inak. Jeden z posledných cudzích mien tohto pozemku, známych v Európe až do konca 18. storočia, bolo "**Veľká Tartária**" (4). Podľa prvého vydania britskej encyklopédie z roku 1771 to bola **najväčšia krajina sveta**. Zainteresované osoby si o tom môžu prečítať v súčasnom vydaní encyklopédie.

Táto ríša bola obývaná Slovanmi, najmä Rusmi. Zároveň ľudia mnohých iných národností žili na svojom území a mali rovnaké práva s hlavným obyvateľstvom podobným modernému Rusku.

Názov Tartary nemá nič spoločné s názvom tureckých kmeňov. Keď sa cudzinci pýtali domorodcov tejto krajiny, kto sú oni, odpoveď bola: "**Sme deťmi Tarcha a Tara (5)**" - **brat a sestra, ktorí podľa viery starých Slovanov boli strážcami Ruska.**

Tieto presvedčenia sa neobjavili nikde inde: ľudské bytosti "prišli" na Zem cez tzv. Star Gates (6) asi pred štyridsiatimi tisícami rokov. Medzi hviezdnyimi prísťahovalcami bola malá skupina pokročilých humanoidných tvorov, veľmi podobná modernému človekovi, ktorý vytvoril akúsi kastu a označovali ho za

iných **UR**. Urs (7) mali mocné schopnosti ďaleko za predstavivosťou väčšiny "bežných" ľudí, ktorí nepatrili do tejto kasty.

Urs sa stali učiteľmi a sprievodcami pre ostatných ľudí. Chránili spočiatku pomerne malý počet osád "obyčajných" ľudí, z divokej prírody, ako aj od "biotopov dravcov". **Urs vycvičili ľudí a pomohli im zvládnuť základné technológie a dali im v tom momente potrebné poznatky, ako aj vedomosti**, ktoré by získali za milénia. Urs ich naučili a dali im na starosť špeciálnu kastu strážcov - **volchvov** (8), ktorí včas odovzdávali zachované vedomosti, preniesli ich cez tisícročia a uchovali čo najviac z nich.

Za týmto účelom dostali držitelia-volchvovia **dve runické abecedy**, každá z nich bola použitá volchvami rôznej úrovne zasvätenia. Tieto abecedy boli **da'Aryan a h'Aryan písmená** (9).

Spomienka na Ursov, učiteľov, zostala v jazyku, napríklad v slove "kult-UR-a", čo znamená systém morálnych a duchovných konceptov, ktoré preniesli Urs na ich oddelenia, Rusov.

Dvojkastový systém starých Slovanov odrážal názvy, ktoré im dali ich susedia. Napríklad väčšina ázijských susedov nazýva obyvateľov Slavónsko-árijskej ríše ako "ur-rus", spájajúc vlastné mená týchto dvoch kást v jednom slove. Dokonca aj mnohí ázijskí susedia nazývajú Rusov staromódny spôsobom ako "**Urruses**".

Bolo to obdobie, keď sa názvy slovanských kmeňov vytvorili pridaním predpôň ku koreňu "rus", čo odrážalo charakteristické črty týchto kmeňov Rusov, napríklad Et-rus-kovia, P-rus-si. Predpona "et" pred vlastným menom Ruses znamená "objasnení Rusy" - nosiče vysokej kultu-ur-y. Dôkaz o ich existencii sa našiel na severe Talianska vo forme nápisov na kameňoch a umeleckých dielach. Meno "pruských" znamenalo "Rusov od Peruna" (10), ich iné vlastné meno bolo Venedi (11) (belgicózne kmene západných Slovanov), bolo uchovávané vo vlastnom mene územia, kde žili až do 19.-20. storočia, aj keď nemecké (gotické) kmene obsadili túto krajinu v 9. - 10. storočí.

Gotické kmene zničili väčšinu pruských slovanov, zobrali zvyšok uprostred nich a požičali si ich meno. Potom jeden z nemeckých kmeňov, ktorí žili na tomto území, sa začali nazývať "Prusmi"; v 19. storočí zohrali kľúčovú úlohu pri zlúčení nemeckých kmeňov do zjednoteného štátu.

Počas tisícok rokov histórie Slovanov, ktorí pôvodne mali jednotnú kultúru a jazyk, tvorba vlastných mien rôznych slovanských kmeňov bola ovplyvnená rôznymi faktormi. V čase Urs mali všetky slovanské kmene druhé meno "Ur-rus". Po Urs zmiznutí ich funkcie museli byť rozdelené medzi ich oddelenia, Rusov.

To viedlo k vzniku niekoľkých kastov: kasta Volchvov, nositeľov poznatkov a tradícií; kasta profesionálnych bojovníkov, obrancov pred vonkajšími nepriateľmi; kasta remeselníkov, pestovateľov obilnín a dobytokov. Na vrchole všetkých kastov bola patriarchálna šľachta. Po zmene Urs Rusi pridali k spoločnému domácemu (Rus) jednu alebo druhú predponu odrážajúc ich základný typ činnosti (Et-rus-can, P-rus-sian). Nomádske kmene slovanských chovateľov hovädzieho dobytku sa začali nazývať Škótmami (slovo "hovädzí dobytok" sa vyslovuje v ruštine ako skot-o-vod); kmeňov poľnohospodárov, poliari (slovo "pole" je pol-e v ruštine); obyvatelia lesov Drevlians (slovo "strom" je derev-o, drev-o v ruštine).

V priebehu času sa slovanské kmene začali navzájom od seba izolovať, najmä v dôsledku posledného studeného chaosu, keď sa na Sibíri objavil hladomor a niektoré slovanské kmene opustili svoju vlasť pri hľadaní nových krajín, v ktorých by prežili. Tí čo odišli sa začali menovať za svojich vodcov - princov. Kmeňe, ktoré viedol princ Sarmat, sa nazývali Sarmati. Tí s kňazom Scytom sa nazývali Scyti.

V tom čase tieto slovanské kmene získali miestne kultúrne črty krajín, v ktorých sa usadili, a postupne obsahovali kultúrne prvky domorodého obyvateľstva, ktoré adoptovali alebo dobyli. Ale to neboli úplne iné národy; boli stále rovnakými Slovanmi. A keď sa neskôr, z akýchkoľvek dôvodov, vrátili do svojho rodového domu, znova sa stali jednoducho Rusmi. **Práve z tohto dôvodu takzvaní "historici" nemôžu vysvetliť napríklad úplné zmiznutie sarmatov a skytov.**

Tieto skupiny vôbec nezmizli, ale ak sa jednoducho zjednotili so svojimi staršími rodičmi, prijali svoje patričné meno podľa existujúcich spoločenských zákonov. Boli to ako pobočky slovanskej kmeňovej rieky, odbočujúce z hlavného "riečiska" a neskôr sa znova spájali. Takto vplývali čerstvým duchom do "vody starého kanála", zatiaľ čo mnohé iné "kmeňové vetvy" opustili svoje "staré riečisko" pre dobro.

V priebehu času vznikli nové slovanské kmene, nové slovanské národy z týchto "domorodých vetiev". Nové kmene - Srbov, Bulharov, Macedóncov, Chorvátov, Čechov, Slovincov, Poliakov a mnoho ďalších - sa vo svojom jazyku, tradíciách a koncepciách navzájom odlišovali vo väčšej či menšej miere. Napriek tomu sa všetky tieto kmene až do stredoveku spomínali a dokonale vedeli o tom, že ich slovansko-árijská védská ríša (12) existovala počas desiatok tisíc rokov.

To všetko nie je delirium ignoráma, ktorý sa zrazu dostal do histórie. **Dokazujú to celkom reálne historické, archeologické a antropologické dôkazy, ktoré boli ignorované a skryté tzv. "Historikmi" s diplomatickými a vedeckými titulmi.**

V roku 1999 profesor Chuyrov našiel kamennú dosku v južnej časti Uralu v blízkosti obce Chandar. Táto doska sa ukázala ako reliéfna mapa západosibierskeho regiónu, vypracovaná pomocou technológií neznámych modernej vede. Aj dnes nie je možné vytvoriť mapu podobnú tejto.

Táto trojrozmerná mapa obsahuje podrobnosti, ktorých mapovanie vyžaduje aspoň existujúce umelé satelity. Okrem prírodnej krajiny má 2 systémy kanálov so všeobecným rozšírením 12 000 km a šírkou 500 metrov a 12 priehrad, šírka 300-500 metrov, až 10 kilometrov dlhá a až 3 kilometrov hlboká. V blízkosti týchto kanálov sú k dispozícii diamantové plošiny.

Na kamennej doske sú aj niektoré písomné znaky vo forme hieroglyficko-sylabických písmen, ktoré sa z nejakého dôvodu považovali za starý čínsky jazyk. Neskôr to nebolo úplne dokázané.

Myšlienka primitívnosti slovanských progenitorov bola v našich hlavách zakotvená a tak pevne uviazla v mozgu ruských vedcov, že ani nemohli zvážiť myšlienku, že tieto nápisy boli vytvorené slovansko-árijskými runami. Prirodzene, početné nápisy na kamennej doske by mohli byť ľahko dekódovateľné pomocou týchto jazykov a nevyžaduje sa ísť pozrieť na druhý koniec sveta, ale len ich porovnávať s runami zo slovansko-árijských Ved.

Predpokladá sa, že tam bolo **348** podobných kamenných dosiek, ktoré spolu vytvorili trojrozmernú mapu sveta. Väčšina týchto dosiek je pravdepodobne stratená navždy, keď "pozorovatelia ruskej histórie" priviedli novo získané trans-Uralské územia Romanovskej ríše do "štandardu" vhodného pre nich na začiatku 19. storočia.

Napriek tomu bolo v archívnych dokumentoch z 18. storočia spomenutých viac ako 200 takých kamenných dosiek. Historickí pozorovatelia, ktorí sa venovali romanovskej dynastii Cárov a prakticky všetci boli cudzinci, ktorí dokonca nehovorili ruštinou, zničili takmer všetky historické stopy slovansko-árijskej ríše.

Avšak skôr alebo neskôr všetky tajomstvá odhaľujú stopy. Ruský ľud dokázal zachovať to, čo zostalo z ich skutočnej národnej histórie, často riskoval svoj život, ale odmieta sa zmieriť s touto masovou a nemilosrdnou deštrukciou veľkej minulosti ruského ľudu. **Dokonca aj "drobnosti a šupky" sa ukázali ako dostatočné na obnovenie skutočného obrazu ruskej minulosti.** A v poslednej dobe sa objavuje čoraz viac dôkazov.

Na konci 20. storočia mali ľudia prístup k slovansko-árijským Vedám, ktoré obsahovali veľa veľmi zaujímavých informácií, ktoré múdri vedci ignorovali. Tieto jedinečné rukopisy preložené do moderného ruského jazyka ukazujú, že **posledný ľadový vek bol dôsledkom vojny medzi Veľkou Rasséniou a Antlánmi** (13) (Atlantis). Táto vojna sa stala pred viac ako 13 000 rokmi. Potom ľudia prekonali veľké vzdialenosti planetárnej mierky pomocou Vaitman a planét pomocou Vaitmars. Každý Vaitmar môže niest' až 144 Vaitmans.

Takže tie tajomné kosoštvorcové platformy na trojrozmernej mape Západnej Sibíri nie sú ničím iným ako pristávacími miestami Vaitmar a Vaitman. **Posledný Vaitmar opustil našu planétu Midgard-Earth asi pred 3500 rokmi, keď začala noc Svarga (14).**

Existuje ďalší zaujímavý dokument - **Velesova kniha**. Posledné záznamy v nej boli vyrobené volchvami z Novgorodu na konci 10. storočia. Táto kniha pokrýva viac ako 20 000 rokov slovanskej histórie. Hovorí tiež o veľkej studenej ceste, ktorá bola dôsledkom katastrofy Faty (15) spôsobenej tým, že sa na Zemi počas vojny medzi centrom Ríše - Veľkej Rusie a jeho provincie Antlania (Atlantis), ktorá sa chcela zbaviť svojho "rodičovského" opatrovnictva.

Prudký chladný chaos a zmena klímy územia Sibíri a Ďalekého východu spôsobili obrovské množstvo starých Slovanov opustiť svoju materskú krajinu a migrovať do slobodných a obývaných krajín Európy. To viedlo k výraznému oslabeniu ich materskej krajiny. Ich južní susedia - Arimiáni, obyvatelia Arimie (teda Rusiči (16), ktorí potom pomenovali starovekú Čínu) - sa okamžite pokúsili využiť túto výhodu. Vojna bola veľmi vážna a nerovná. **Veľká Rassenia však zvíťazila nad starovekou Čínou-Arimiou.**

Táto udalosť sa stala pred 7511 rokmi. Víťazstvo bolo také významné a ťažké, že naši predkovia vybrali deň 22. septembra (podľa kresťanského kalendára) k podpísaniu mierovej zmluvy ako nový referenčný bod ich histórie.

Podľa slovanského kalendára je teraz 7511 rokov odo dňa podpísania mierovej zmluvy. **Takže ruská história má viac ako 7500 rokov novej éry, ktorá začala po víťazstve nad starou Čínou v ťažkej vojne. Ruský vojak, ktorý prepichuje hada svojim oštepom**, dnes známym ako George Pobedonosets, sa stal symbolom tohto víťazstva. Význam tohto symbolu nebol nikdy vysvetlený, aspoň som nenašiel žiadne vysvetlenie tohto znamenia v "oficiálnej" histórii. A až potom, čo som čítal slovansko-árijské Vedy, všetko padlo na svoje miesto.

V minulosti bola stará Čína nazývaná nielen Arimia, ale aj krajinou Veľkého Draka. Ešte dodnes Čína zachovala svoje obrazové meno krajiny Veľkého Draka. V starom ruskom jazyku bol drak nazývaný hadom. V ruských rozprávkach ich hlavný hrdina Ivan cárevič bojuje s trojhlavým, šesťhlavým a nakoniec deväťhlavým hadom Gorynych, aby uvoľnil Vasilisu krásnu. Každá ruská rozprávka sa skončila zamyslením: Čo "naznačuje" obsahuje v tejto rozprávke?

V ňom Vasilisa krásna predstavuje obraz vlasti. Ivan cárevič je kolektívny obraz ruských hrdinov, ktorí oslobodzujú svoju rodnú zem od nepriateľov: Had Gorynych - veľký drak - armády Arimie, inými slovami Číny. Táto rozprávka zvečnila víťazstvo nad Čínou a vojak prepichujúci draka hada s jeho oštepom sa stal symbolom tohto víťazstva. Nie je dôležité, ako sa tento symbol dnes nazýva, jeho význam zostáva rovnaký - Veľké víťazstvo ruských (slovanských) zbraní nad svojim nepriateľom pred 7,511 rokmi.

Bohužiaľ toto víťazstvo bolo nadobro zabudnuté. Ruskí historickí vedci, medzi ktorými s ľútosťou neboli prakticky žiadni Rusi podľa národnosti, "informovali" nás, Slovanov, že sme sa v 9.-10. Storočí dostali z našich dún a boli tak primitívni, že sme nemali ani našu štátnosť a iba "osvietená" Európa nám pomohla a naučila nás, ako treba žiť.

Naučiť sa niečo užitočné je vždy vítané, ale stalo sa to tak v skutočnosti? Pamätajte si, že v polovici 11. storočia (podľa kresťanského kalendára) sa dcéra Jaroslava Múdreho, princeznej Anny, stala francúzskou kráľovnou. Po príchode z "divokej" Kyjevskej Rusu princezná nepovažovala tento príchod za vstup do civilizovanej Európy, ale považovala Paríž za veľkú dedinu. Toto má dokumentárne uznanie vo forme jej listov.

So sebou si priniesla do najhlbšej provincie, ktoré potom bolo Francúzsko, knižnicu, z ktorej sa niektoré knihy vrátili do Ruska až v 19. storočí a nachádzali sa v knižnici pána Sulakadzaeva. Bol to ten, kto urobil prvý preklad do moderného ruského jazyka knihy Velesovej knihy, ktorá sa skladala z drevených dosiek s runicami na nich. Po Sulakadzaevovej smrti jeho vdova predávala väčšinu svojej knižnice Romanovcom, a potom o týchto knihách nikto nič nepočul.

Len malá časť jeho knižnice, vrátane knihy Velesa, ktorú fotografoval v roku 1942 pán Mirolubov, sa dostala do rúk iných zberateľov. Táto kniha, ktorú napísali volchvovia, odzrkadľuje históriu časti slovansko-ruských kmeňov, ktoré opustili svoju vlasť v Sedmoriečí, keďže bolo nazývané územie siedmich sibírskych riek: Iriy (Irtysh), Ob, Yenisei, Angara, Lena, Ishim a Tobol. Ďalším názvom tejto krajiny bola Belovodie (17).

Obsah tejto knihy je celkom podobný obsahu slovansko-árijských Véd a archeologické objavy posledných desaťročí úplne zamaskujú akékoľvek "námietky" pravých historikov. Určite sú "správne". **Slovo "história" pochádza z zlúčenia dvoch slov: "od + tora", čo znamená "príbehy z minulosti židovských ľudí".**

Vskutku kniha Veless nemá nič spoločné s históriou židovských ľudí len preto, že odráža minulosť ruského ľudu. Ale ja v tom osobne nevidím žiadny problém, pretože v ňom nie je žiadny pokus deformovať dejiny judaistov alebo iných ľudí. Táto kniha opisuje minulosť Slovanov.

Teraz máme veľmi zaujímavú situáciu: Židia majú právo mať svoju minulosť, svoju históriu ako všetci ostatní, s výnimkou nás, Slovanov, ktorí nemôžu mať svoju minulosť obzvlášť veľkú. A dokonca aj tie fotky knihy Velesa z roku 1942 boli vyhlásené za sfalšované, zatiaľ čo väčšina známych "historických" dokumentov slúžiacich ako základ pre súčasnú históriu nie sú nič iné ako tlačené alebo ručne písané kópie z obdobia stredoveku.

Najzaujímavejšou skutočnosťou je, že po výskyte týchto kópií zmizli všetky originály bez výnimky - buď boli spálené v ohňoch inkvizície, boli vyhlásené za kacírské knihy alebo boli stratené pri "náhodných" požiaroch a epidémiách "postihnutých" všetky staroveké knižnice. **Knižnice Alexandrie, Atény a Carihrad (Konštantínopol) spolu s etruskou knižnicou v Ríme boli spálené takmer súčasne.** Knižnice Jaroslava I. múdreho (978-1054) a Ivan IV. Hrozný (1530-1584) zmizli bez stopy. Všetky originály boli spálené alebo zmizli, zatiaľ čo kópie, ktoré sa z nich vyrobili, boli tak "príhodne" zachované a cenené. Nikto ich nehlásil za kacírstvo a na ich základe je napísaná ich "TOR-a" z našej civilizácie. **A to všetko sa vyskytlo až v stredoveku, presne v 15. - 17. storočí v Európe, ktoré majú svoje objektívne dôvody.**

Hlavné mesto slovansko-árijskej ríše, mesto Asgard Irijský (chrámové mesto), bolo zničené hordami džungárov (18) v roku 7038 podľa slovanského kalendára (1530 A.D.). Bolo to mesto obrovských kamenných pyramíd, mesto volchvov a vedúnov (19). Toto mesto bolo najbohatšou pokladnicou vedomostí, ktorá bola uložená v umelých podzemných jaskyniach pod pyramídami. Nemalo žiadne opevnenia; Veľmi dlho však žiaden nepriateľ nebol schopný sa k tomuto mestu priblížiť. **Mesto bolo obklopené neviditeľnou ochranou mocou, ktorá zabráňovala prenikaniu nepriateľských armád a jednotlivých ľudí so špinavými myšlienkami alebo zlými úmyslami.**

So začiatkom noci Svaróga sa toto ochranné pole postupne oslabovalo z dôvodu prírodných dôvodov. A nakoniec Čierni mágovia pomocou pomerne zlého spôsobu neutralizovali túto mocenskú ochranu tesne pred hordami dzungarov, takže premocní Volchvovia nemali šancu obnoviť túto ochranu. Hordy, ktoré sa vrhli do nádherných chrámov a grandióznych pyramíd, zabili väčšinu volchvov, spálili alebo zničili neoceniteľné depozitáre starých rukopisov a knihy, ktoré priniesli Asardu Irijskému z DaAria (20). Našťastie sa všetko nedarilo zničiť, pretože najhodnotnejšie knihy boli vždy uložené v špeciálnych hlbokých podzemných depozitároch.

Slovo "jaskyňa" (v ruštine peše-ra) spočiatku pozostávalo z dvoch slov: Food of Ra, čo znamená duchovné jedlo a v modernom tlmočení zodpovedá knižnici - knihe depozitára. Ide o to, že v jaskyni, prirodzenom alebo umelom podzemnom prázdnoti sa prirodzene vytvára určitá mikroklima s konštantnou teplotou, vlhkosťou a tlakom. Je ideálne ako miesto na ukladanie kníh a rukopisov, z ktorých väčšina bola vyrobená z najtenšej kože, napísaná na drevených doskách atď.

Naozaj dúfam, že v najbližšej budúcnosti budú tieto knihy vyňaté z týchto podzemných depozitárov a objavia sa mnohé tajomstvá našej minulosti.

Keďže sa to tak ešte nestalo, pokračujte v hľadaní kúsočkov pravdy v tom, čo máme k dispozícii.

Jednotné psí pole v ríši podporované vrchnými Volchvami pomocou pyramíd bolo značne oslabené po zničení chrámového mesta Asgard Iryisky hordami džungárov pomocou "malej" pomoci Čiernych mágov. Toto oslabenie sa prejavilo najmä v odláhlých provinciách Ríše, predovšetkým v európskych provinciách. V dôsledku toho guvernéri týchto provincií - ktorí nesú názvy kráľov a kniežat, ale v skutočnosti boli menovaní poslancami - začali revoltu a vyhlásili, že sú nezávislí od vplyvu ríše.

Impérium už po prvom pokuse na svojom okraji stratilo svoju bývalú moc, aby sa oddeľovalo od stredu cisárstva už pred štyrmi storočiami. Iba po druhom pokuse sa podarilo zničiť Asgarda Irijský a začali vyhladzovať akékoľvek dôkazy o akejkoľvek súvislosti medzi materskou krajinou a jej bývalými provinciami.

Staré knihy boli zničené; boli napísané nové. Boli upravené tak, aby v novej "histórii" nebola žiadna zmienka o slovansko-árijskej ríši. Obdobie histórie pred 10. storočím v Európe bolo vyhlásené za temné, barbarské storočie, ktoré boli osvetlené svetlom výchovy, ktoré priniesla kultúra Posvätej rímskej ríše.

Väčšia časť slovansko-árijskej ríše, aj keď sa po rozdelení západoeurópskych provincií rozpadla v niekoľkých veľkých hádkach, dokázala udržať svoje základné védské tradície svojich predkov.

Ďalšie roztržky Ríše - Moskovskej Rusi s východnou hranicou na rieke Volga (pôvodné slovanské meno tejto rieky je RA) - bol vystavený obratnej manipulácii so západnými zoskupeniami, medzi nimi aj aristokraciou, ktorá tu organizovala Čas nepríjemností (21), fyzicky zničil starú dynastiu Rurikovcov a dal na moskovský trón Romanovcov, ktorí od samého začiatku zaujali smer na západ.

Podľa rímskej tradície, ktorá vtedy existovala, nemali Romanovci právo obsadiť moskovský trón. Tento trón dostali od rúk západoeurópskych politikov výmenou za "malé" služby. Aké boli tieto "malé" služby? Poďme oživiť trochu minulosti.

Po prvé, pred ich vzostupom na trón, Romanovci, ktorí dychtivo túžili po moci, "vyčistili" tých členov moskovskej šľachty, ktorí pre nich bohužiaľ nemali buď vznešený pôvod, alebo boli verní tradíciám ich ľudu, sa stali prekážkou pre Romanovcov na ceste na trón Moskvy. Keď Romanovci urobil túto špinavú prácu, pánovia Romanovci nespravodlivo obvinili Ivana IV., ktorý s tým nemal nič spoločné. Každý, kto sa im snažil postaviť, spustil hlavu pred katom.

Skôr zaujímavé veci sa stali už počas vlády prvých Romanovcov.

V rokoch 7161 - 7164 podľa slovanskej chronológie (1653-1656 A.D.) vedúci cirkvi, patriarcha Nikon, uskutočnil náboženskú reformu. Neskôr sa Nikon musel vzdať svojich svätých nariadení na ďalšom ekumenickom koncile. Pozrime sa, čo v skutočnosti bolo skryté v rámci tejto reformy.

Pred Nikonovou reformou kresťanstvo v Rusku bolo **ortodoxné**. Napriek skutočnosti, že to bolo štátne náboženstvo, **väčšina ruských ľudí bo prijala ako nevyhnutnú nevyhnutnosť skôr ako potrebu, pretože bola odporná duchu ruského ľudu.** Vtedy ľudia žili na normách pravoslávnosti - systém koncepcií a normách života založených na tisícročnej múdrosti slovanského védizmu. Podľa týchto noriem Slovania, **potomci Nebeského klanu a vnukov ich boha - Dažd'bog - nemohli prijať dogmy kresťanstva, ktoré pretransformovali všetkých ľudí na otrokov boha,** ktorého cieľom bolo prijať bez šelestu všetky mučenia a nešťastia ako utrpenie ich hriechov. Nebolo dôležité, že dieťa ešte nemalo čas na hriech, akokoľvek sa mohlo "snažiť"!

Toto reformné odklonenie sa uskutočnilo za účelom prekonania ruskej duše za každú cenu. Bohužiaľ tento typ reformy nebol posledný. Kresťanstvo začalo byť nazývané "pravoslávny", aby sa usilovalo o

pozornosť Slovanov. Do tohto kresťanstva sa prinieslo veľa prastarých pravoslávnych obradov, ktoré zachovali však **otrockú podstatu kresťanstva**. Kresťanstvo bolo koncipované na ospravedlnenie otroctva ako nástroj udržania väčšiny otrokov pod vedením menšiny otrokov v otrockých krajinách a ríšach.

Takmer súčasne s týmto v 7190 (1682 A.D.), v dobách cára Feodora Aleksejeviča Romanova, bolo zrušenie poriadku v Rusku. Súčasne boli vypálené všetky knihy týkajúce sa tohto, vrátane známej Hodnotiacej knihy, ktorá obsahovala históriu štátnych úloh v Rusku za posledné dve storočia.

Zničené boli aj genealogické knihy, ktoré sledovali rodinné stromy najušľachtilejších mien cisárstva. Namiesto toho bola napísaná nová genealogická kniha - **Zamatová kniha**, v ktorej sa všetko robilo tak, ako bolo potrebné. Existuje však otázka: kto to požadoval a prečo.

Jeden väčší odklon sa uskutočnil vo dňoch Peotra Aleksejeviča Romanova, známeho ako Peter I. Po zrušení patriarchátu a podriadení kresťanskej cirkvi štátu, ktorý sa v skutočnosti stal hlavou, **v roku 7208 Peter I. uviedol do praxe na územiach Moskva Rus kresťanský kalendár.**

S úderom pera, doslova povedané, rok 7208 na Petrovej vôli sa zmenil na 1700 A.D.

Tak Peter I. ukradol ruským ľuďom 5508 rokov histórie, ktoré nasledovali po podpísaní mierovej zmluvy medzi slovansko-árijskou ríšou a starou Čínou, ako aj mnoho tisícročí pred tým. A to bolo len začiatok ...

Vysvetlivky:

1. **Rassenie bolo územím, kde bola usadená Veľká rasa, t. J. Biely národ, ktorého predstavitelia boli dobrovoľnými prisťahovalcami na Zemi z iných hviezdnych systémov vesmíru.** Neskôr slovo "Rassenia" prešlo do latinčiny ako "rusínia" a začalo sa prekladať ako jednoducho "Rus".
2. Slovansko-árijská ríša obsadila územie moderného kontinentu Eurázie v čase veľkej antiky.
3. Krajina Svätej Rasy bola krajinou Asov (**As je Boh žijúci na Zemi**) - predstavitelia vysoko rozvinutých civilizácií. Skratka RACE pochádza z redukcie frázy v ruských "Ríša Asov Krajiny Asov". Krajina svätej rasy pozostávala zo štyroch veľkých klanov Asov: da'Aryan, h'Aryan, Russenas a Sviato-rusi, ktorí viedli patrimonický spôsob života.
4. Veľká Tartária (alebo Mocná Ázia) bol najstarším stavom bielych ľudí na ázijskej časti kontinentu Eurázie. Predkovia pozemského ľudstva prichádzali na našu planétu z rôznych hviezdnych systémov: Veľká rasa (biela), Veľký drak (žltá), Ohnivý had (červená) a zástupcovia hviezdnych systémov krajiny Glótickej vresy (čierna).
5. **Bohyňa Tara bola patrónou prírody a jej starší brat Tarch (alebo Dazdbog) bol strážcom starovekej Veľkej múdrosti.**
6. Hviezdne brány sú energetické komplexy, ktoré využívajú gravitačné a priestorovo-časové točenia alebo torzné systémy, ktoré sa používajú na pohyb medzi planétami a hviezdami.
7. Urs sú zástupcovia planéty Urai; slovo "ur" znamená obývatel'né a úrodné územie.
8. Volchv je duchovný, najvyšší kňaz a majiteľ prastarých posvätných textov.
9. Da'Aryan a h'Aryan znaky (písmená) sú dva zo štyroch druhov písania Veľkej Rasy: da'Aryan Tragy, h'Aryan runy, Sviatoruské obrázky (bukvitca, runica, kerty a rezy) a Russenian Molvica.
10. Perun bol bohom patrónom všetkých vojakov, obranca krajiny a kmeňa SviatoRusov (Rusov, Bielorusov, Asti, Lits, Lats, Latgalls, Zemgalls, Polans, Srbov atď.).
11. Venedi boli obyvatelia Veľkej Venei, kde sa premiestnili Klany a kmene Venedov. Zodpovedá územiu modernej západnej Európy.

12. **Antlania bol ostrov v Atlantickom oceáne, kde bol poddaný slovanský kmeň Antov.** Potom ich krajina začala byť nazývaná ako Ant-lan, i. e., krajina mravcov. Starovekí Gréci to nazvali Atlantis a jeho obyvatelia - atlanti (moderní Ukrajinci, U-krai-ne na ruskom kraji) v krajine Svätej Rasy.
13. Noc Svárga podľa slovanskej tradície je názov tmavého ťažkého obdobia, keď naša slnečná sústava prechádza cez priestory Temných svetov; alebo Cali-Uga v ariskej alebo indickej tradícii.
14. Fatta, Le'a, Luna boli tri malé planéty (Mesiace) Zeme. Fatty orbitálne obdobie (starí Gréci nazývali túto planétu Phaeton) bolo 13 dní; Le'a, najbližšia k Zemi a najmenšia zo všetkých mesiacov, mala orbitálne obdobie 7 dní.
15. Rusitči sú zástupcovia všetkých klanov Veľkej Rasy.
16. Belovodie alebo krajina Svätej Rasy; Irij (modrá rieka Irtyš) znamená bielu, čistú vodu.
17. Džungar (tiež Jungar alebo Zungar;) je kolektívna identita niekoľkých Oiratov (západných mongolských) kmeňov.
18. Vedúň bol osobou ovládajúcou posvätné legendy o slovansko-árijských Vedách.
19. DaArya bola krajina nachádzajúca sa v potopenom kontinente v arktickom oceáne; v dávnych dobách nazývaných ako Arctida, Hyperborea, Severia, Arctogea.
20. Čas problémov (ruský: Smutnoje Vremja) bolo obdobím ruskej histórie, ktorá sa skladala z rokov interregnum medzi smrťou posledného z cárov pluku Feodora Ivanoviča z Rurik dynastie v roku 1598 a založenie dynastie Romanovcov v roku 1613 charakterizovaný vážnou politickou, hospodárskou a sociálnou krízou viedli k dočasnému zrúteniu ruského štátneho systému.
21. Potomkovia nebeského klanu a vnukovia Dazdbog: Nebeský klan sú predstaviteľmi rozvinutých civilizácií; v dávnych dobách sa ľudia a nebeskí bohovia zblížili medzi sebou, navzájom si pomáhali a Nebeskí bohovia zanechali svojim zemským bratom a potomkom svojim múdre príkazy. Dazdbog dal deväť kníh obsahujúcich posvätné Vedy zástupcom Veľkej Rasy.

Peter Veľký, tretí cár romanovskej dynastie je v dejinách Veľkých ruských ľudí označený za "Veľkého". "Veľký" je veľmi významné slovo. Aké boli jeho "skutky", ktorými si Piotr Aleksejevič Romanov (1672-1725) získal v histórii takého slávne meno ?!

"S inými európskymi ľuďmi je možné dosiahnuť cieľ humánnymi metódami a s Rusmi to nie je ... Musím pracovať s inými ľuďmi, so zvieratami, ktorých chcem premeniť na ľudí". Táto zdokumentovaná fráza Petra jasne ukazuje jeho postoj k ruskému ľudu (1).

Je ťažké uveriť, že tieto "zvieratá", ktoré oceňujú jeho postoj k nemu, ho nazvali "Veľký". Rusofób hneď povedal, že skutočne urobil ľudí zo zvierat a len preto, že sa Rusko stalo Veľkým Ruskom a "zvieratá" sa premenili na ľudí a obdivovali ho veľkolepo menom Veľký.

S najväčšou pravdepodobnosťou to bol spôsob, akým pánovi Romanovi poďakovali za dokončenú prácu: odstránenie zvyškov veľkoleposti ruského ľudu, ktorý nezabrali vládcovia západoeurópskych štátov (ktoré boli nedávno odľahlé Ruské provincie), ktorí chcú vytvoriť svoju vlastnú "Veľkú históriu" a veľkoleposť ruského ľudu im zabránila vytvárať si túto históriu.

Jedným z "veľkých skutkov" Petra pre dobro ruského ľudu bola zmena na kresťanský kalendár. V dôsledku toho zmizlo 5508 rokov ruskej histórie (odo dňa podpísania mierovej zmluvy v hviezdnom chráme) spolu s tisíckami rokov histórie. Je to taká "maličkosť" - dvadsať až tridsať tisíc rokov, nie?

Okrem toho bol tento akt z logického hľadiska úplný nezmysel. Peter sa vyhlásil za cára ruskej ríše a tieto "nepotrebné" tisíce rokov ruskej minulosti by slúžili ako dôvod titulu cára a ako znak obnovy bývalej slávy

cárstva. Avšak predtým, ako hovoríme o "oživení slávy", najprv preskúmame veľkosť "Veľkého" impéria Petrovho obdobia.

Na všetkých nezmenených mapách pred rokom 1772, vrátane máp v prvom vydaní encyklopédie Britannica, územie, ktoré podliehalo dynastii Romanovcov sa "rozliehalo" na Západe z Rigy a Smolenska do Belgorodu po Malú Tartáriu, známejšie ako Zaporozskaja Seč. Na juhu hranica prešla pozdĺž Donu, okolo Volhy v jeho dolnom a strednom toku, prechádzala na sever od Samary a priliehala k Uralským (Ripheanským) vrchom na tejto zemepisnej šírke. Na východe bola hranica pozdĺž Uralu, ktorá sa rozprestierala proti Karašenému moru. Na severe hraničí s Laponskom a Švédskom. Rímska ríša bola nazvaná moskovská tartária. (2)

Je zaujímavé, že na všetkých európskych mapách, ktoré sa datujú do konca 18. storočia, bol Moskovský cár (ktorý bol vždy označený za hlavu obrovskej ruskej ríše v modernej (prepisovanej) verzii histórie) bol uvedený ako vládca moskovskej Tartárie (len!), alebo dokonca ako vojvoda Moskvy na niektorých mapách.

V encyklopédii Britannica z roku 1771 obsadila ruská ríša, známa ako Veľká Tartária, územie na východ od Donu v šírke Samara až po Ural a celé územie východne od Uralu až po Tichý oceán na Áziu časť Eurázie:

*"Tartária, obrovská krajina v severných častiach Ázie, ohraničená severným a západným smerom na Sibíri: nazývaná **Veľkou Tartáriou**. Tartári, ktorí ležia na juh od moscovskej a sibírskej oblasti, sú to Astracan, Circassia a Dagistan, - západná časť Kaspického mora, tartári Calmuc, ktorí ležia medzi Sibírom a Kaspickým morom, tartármi a mogulmi z Usbecu, ktorí ležia severne od Perzie a Indie, a nakoniec tí z Tibetu, ktorí ležia na severozápade Číny."* (3).

Podľa Encyklopédie Britannica z roku 1771 tu bola obrovská krajina Tartária s provinciami rôznych veľkostí. Najväčšia provincia tejto ríše bola pomenovaná Veľká Tartária a pokryla Západnú Sibír, východnú Sibír a Ďaleký východ.

Na juhovýchode ju čínska Tartária ohraničila (prosím, nezamieňajte ho s Čínou). Takzvaná Nezávislá Tartária (stredná Ázia) bola na juhu Veľkej Tartárie. Tibetská Tartária (Tibet) bola umiestnená severozápadne od Číny a na juhozápade čínskej Tartárie. Na severe Indie bola mongolská Tartária (Mogulská ríša, moderný Pakistan).

Uzbecká Tartária (Bukaria, moderný Uzbekistan) bol umiestnený medzi Nezávislou Tartáriou miestom na severe, čínskou Tartáriou miestom na severovýchode, tibetskou Tartáriou krajom na juhovýchode, mongolskou Tartáriou na juhu a perzskou oblasťou na juhozápade.

Bolo tiež niekoľko Tartárií v Európe: pižmová alebo moskovská Tartária, Kubánska Tartária a Malá Tartária.

Význam slova "Tartária" bol vysvetlený v časti I tohto článku. Je jasné, že nemá nič spoločné s modernými Tatármi, rovnako ako mongolská ríša nemá žiadnu spojitosť s moderným Mongolskom. Mongolská Tartária (Mogulská ríša) sa nachádzala v oblasti moderného Pakistanu, zatiaľ čo moderné Mongolsko sa nachádza na severe modernej Číny alebo medzi Veľkou Tartáriou a čínskou Tartáriou.

Mogulská ríša z 18. storočia a moderné mongolsko sú rozdelené na vzdialenosť tisícov kilometrov, ako aj na najväčším pohorím na zemi - Himaláje; sú obývané úplne inými ľuďmi, ktorí nemajú s nimi nič spoločné. Všeobecne povedané, slovo "Īḡul" (Mogol) je gréckeho pôvodu a znamená "Veľké", a preto nemá nič spoločné s vlastným menom akéhokoľvek asijského kmeňa.

Preto pri pohľade na mapy 17. až 18. storočia uvidíme prinajmenšom desať rôznych Tartárií, čo naznačuje, že v poslednej dobe boli súčasťou jednotnej slovansko-árijskej ríše, ktorá bola v stredoveku známa ako Veľká Tartária v západnej Európe.

Toľko Tartárií sa objavilo, keď sa odľahlé provincie oddelili od Slovansko-árijskej ríše (Veľkej Tartárie), keď sa impérium oslabilo v dôsledku invázie hordami dzungarov (4), ktoré vzali a úplne zničili hlavné mesto tejto ríše - Asgard-Irijský - v roku 7038 podľa slovanskej chronológie (alebo v roku 1530 nl).

Avšak aj po strate svojich odľahlých provincií bola slovansko-árijská ríša na konci 18. storočia najväčšou krajinou na svete. Zahŕňala časť juhovýchodnej Európy, západnej Sibíri, východnej Sibíri, ďaleký východ, značnú časť Severnej Ameriky a mnohé ostrovy a súostrovia. Tu vidíme impozantný zoznam území, ktoré boli za hranicou moci Romanovcov až do doby Kataríny II. (1729-1796). K tomu sa vrátíme o niečo neskôr, a dovedy sa vrátíme do epochy "Petra Veľkého".

Petrova "veľká ríša" bola územie Moscovie alebo moskovskej Tartárie. To dokazuje, že v poslednej dobe bola provinciou slovansko-árijskej ríše (Veľká Tartária). Jeho oddelenie sa uskutočnilo počas vlády Dmitrija Donskoyho, ktorý získal absolútnu moc v kniežatstve Vladimír-Suzdal (kniežatstvo). Pred Dmitrijom Donskoym v tejto kniežatstve slovansko-árijskej ríše neexistovala absolútna monarchia. **Pozícia Veľkého kňaza (5) (veľkovojevoda) nebola dedičná, ale vymenovaná. Bol vybraný z najcennejších mužov kňazskej rodiny.**

Spočiatku iba osoba, ktorá mala predispozíciu svojich génov, aby mala určité vedomosti a schopnosti, bola nazvaná kňaz. "Kňaz" v materskom slovanskom jazyku (aj na genetickej úrovni) znamená: "**ten, kto má záujem o dokonalosť (zdokonalenie) Zeme**", alebo jednoducho kňaz je "**najvnútornejším zdokonalením Zeme**" (6). Inými slovami, iba osoba osvietená vedomosťami sa môže stať kňazom, pokročilá osoba sa rozvinula nad ostatných. **Nie všetci mohli dosiahnuť osvietenie znalosťami; ani nemohli byť zakúpené, odcudzené alebo privlastnené.**

Keď takáto osoba dosiahla stav podobný osvieteniu, videlo sa, že žiari z vnútra, čo väčšina ľudí vidí a cíti. Kvôli tomuto fenoménu boli títo ľudia nazývaní "Žiariaci", ktorí neskôr po zvrátení podstaty tohto konceptu sa "**Tvoja Radosť**" (7) stalo normou adresovania všetkým, ktorí na papieri obsadili miesto "kňaz".

Nepochybne sa vlastnosti a kvality potrebné na toto osvietenie znalosťami zachovali na genetickej úrovni a odovzdali deťom (8). Avšak genetické vlastnosti boli len jednou nevyhnutnou podmienkou na dosiahnutie osvietenia znalosťami. Vyžadovala tiež osobné vlastnosti nositeľa tejto genetiky. Preto nie všetky deti, niekedy žiadne z detí kňazov, dosiahli osvietenie znalosťami. Alebo niekedy deti, ktoré dosiahli počiatkové štádiá

osvietenia, mohli spôsobiť hlúposť, napríklad kvôli nedorozumeniu, vedeniu najlepším motívom z ich pohľadu, ale v skutočnosti - chybným alebo nasledovaním ich zvrátených osobných ambícií.

Toto sa pozorovalo v činoch Dmitrija Donského (1350-1389), ktorý bol dostatočne otrávený kresťanskými ideológiami a považoval absolútnu osobnú moc za jedinou metódu na získanie prosperity pre svoju vlasť. Zrušil postavenie tsysatsky (9) po smrti v roku 1374 posledného tsysatsky, vznešeného bojara (10) Vasilija Veliyaminova. Bola to nenapraviteľná chyba Dmitrij Donského, ktorá priniesla svoje ovocie vo forme "Veľkej ruskej revolúcie" v roku 1917.

To viedlo k neopodstatnenému konaniu posledného syna tsysatského bojara Vasilija Veliyaminova Ivana Veliyaminova, ktorý bol zbavený tohto postu, zradil Dmitriho Donského a stal sa vodcom opozície. **Vyžadujúci obnovu starých tradícií sa uchýlil k pomoci nepriateľom Slovansko-árijskej ríše, janovským obchodníkom, ktorí boli podporení katolíckou cirkvou** a všetkými západoeurópskymi panovníkmi, ktorí sa pomerne nedávno zmenili z vymenovaných hláv provincií na absolútnu vládcovia svojich "domén" a prudko nenávideli Slovansko-árijskú ríšu.

Ivan Veliyaminov zvíťazil proti svojim otvoreným nepriateľom Slovanom a Rusom, čo presvedčilo Dmitriho Donskoy o oprávnenosti vlastných činov. Chyba vlastenca Ruska, ktorý bezpochyby bol Dmitrij Donskoy, a slepota urážky ušľachtilého bojara Ivana Veliyaminova, vyústili do občianskej vojny v rámci provincie, ktorá sa v dobách Dmitrija Donskoy ešte nazývala Moskovskou Tartáriou. V dôsledku tejto občianskej vojny armáda Dmitrija Donskoye porazila armádu Ivana Veliyaminova (Mamay), ktorý pozostával z janovských nájomníkov a rytierov západnej Európy, ako aj bojových skupín ruských kozákov pod vedením ruských kňazov, ktorí sa postavili za staré tradície.

Ak by bojar Ivan Veliyaminov nepodal odvolanie na otvorených nepriateľov Ruska zaopomoc, moderná história by bola úplne iná. Zdá sa, že táto "pomoc" mu bola šikovne ponúkaná; a pocit osobného trestného činu Ivana Veliyaminova ho oslepil, keď si vybral prostriedky svojho sebaurčenia a urobil ruský štátny systém obrovsky závislým.

Ide o to, že moc tsysatsky, vojenskej autority, sa prakticky rovnala sile Velikého kňaza. Toto vytvorilo rovnováhu moci, ktorá zabraňovala Veľkým kňazovi, vymenovanému občanovi provincie, ktorý v skutočnosti bol Dmitrij Donskoy, ani tsysatský, tiež vymenovaný vodca, o ktorom tvrdil Ivan Veliyaminov, od získania absolútnej moci - moc nevyhnutelne vedie krajinu do katastrofi.

Absolútna sila rozkladá ľudské bytosti, najmä tie duchovne nezrelé, ako v skutočnosti boli protagonistami tohto historického predstavenia, scenár ktorého starostlivo premýšľal jeden a ten istý režisér. Niektoré slová, v určitých chvíľach, v určitom emočnom stave, boli obom účastníkom povedané. Bohužiaľ, obaja začali konať v súlade so scenárom zjavne napísaným inými; a história celého sveta "vzala" celkom inú cestu, najhoršiu.

Napriek tomu sa to stalo a ďalšia časť slovansko-árijskej ríše sa odtrhla od materskej ríše. Stala sa oddelená a prakticky nezávislá od svojej materskej krajiny. Jeden z protagonistov však zohral svoju úlohu úplne odlišne od toho, čo sa od neho očakávalo.

Po získaní absolútnej moci dokázal Dmitrij Donskoy udržať úplnú nezávislosť od hráčov v zákulisí a zachovať väčšinu tradícií prijatých v slovansko-árijskej ríši, a tak zachrániť veľmi blízke a priateľské vzťahy s ríšou. Toto núti návrhárov hľadať iné spôsoby, ako zničiť slovansko-árijskú ríšu.

Impérium nemohlo poslať svoje hlavné vojenské základnej sily do západnej provincie kvôli tomu, že na juhovýchodných hraniciach boli zapojené do vojenských konfliktov s hordami dzungarov, ktoré Číňania pomaly vyhňali a nemali na výber, ale pohybovali sa na sever a severozápad, čo znamenalo iba jedno - nepretržitú vojnu na úplné vyhladenie. Zničenie mesta Asgard-Irijský, hlavného mesta ríše, v roku 7038 (slovansko-árijský systém chronológie) alebo v roku 1530 A.D bolo výsledkom tohto konfliktu.

Vrátme sa k Romanovcom. V čase, keď sa Piotr Aleksejevič Romanov objavil na historickej aréne, jeho starý otec zničil starodávne Knihy hodností a genealogických kníh, a tak zaplatil dlhy svojim majiteľom. Možno si myslíme: "Na tejto situácii nie je nič neobvyklé, Romanovci zničili tieto knihy, aby skryli ich uzurpovanie cárskej moci a napísali Sametovú knihu výmenou, Veľká dohoda Čo je na tom zlé?"

Je to "zlé", pretože kvôli tomu bolo možné falšovanie ruskej histórie: "primitívni slovani pozvali Varangov, aby im vládli, 300 rokov mongolské alebo tatárske jarmo", čo v skutočnosti neexistovalo, pretože Rusi, Slovania, boli tí moguli (mongoli) a tatar, ako ich potom volali západní Európania.

Peter "Veľký" je veľmi zaujímavá a rozporuplná historická postava. **Zoberme do úvahy povesti o jeho výmene počas cesty Petra s veľkým veľvyslancom** (12). Dvadsaťšesťročný mladý muž odišiel s týmto veľvyslancom. Bol dosť vysoký, robustný, fyzicky zdravý, s vlnitými vlasmi a na ľavej tvári malý znak; dokonale vzdelaný, ktorý miloval všetko ruské; kresťanský ortodoxný, ktorí poznal Bibliu srdcom atď.

Úplne iná osoba sa objavila o dva roky neskôr. Bol to človek, ktorý ťažko hovoril ruským jazykom, nenávidel všetko ruské, ktoré sa na konci svojho života nedokázalo napísať do ruštiny a zabudlo na všetko, čo poznal pred svojim odchodom na veľvyslanectvo a zázračne získal nové zručnosti a schopnosti. Na ľavej tvári nemal žiadnu rodnú známku; mal rovné vlasy; vyzeral ako nezdravý, štyridsaťročný muž.

V skutočnosti sa tento mladý muž počas jeho dvojročnej neprítomnosti naozaj výrazne zmenil, však?

Je zaujímavé, že v dokladoch Veľkého veľvyslanca neboli žiadne poznámky, že Mikhaylov (mladý Peter používal toto meno počas veľvyslanectva) bol chorý s horúčkou v džungli; napokon členovia veľvyslanectva vedeli veľmi dobre, kto "Mikhaylov" bol v skutočnosti. Muž, ktorý sa vrátil z cesty, bol chorý na horúčku v chronickej podobe. Vykázal známky dlhodobej liečby ortuťovými liekmi, ktoré sa potom použili na liečbu horúčky dengue. Je však dôležité poznamenať, že veľvyslanectvo používa severnú námornú cestu, zatiaľ čo horúčka dengue môže byť "chytená" iba v južných vodách a návštevou džungle.

Navyše, po návrate z Veľkého veľvyslanectva, Peter I prejavil značné skúsenosti v boji proti námornému l'odstvu. Mal špecifické zručnosti, ktoré by sa dali získať len vďaka častému používaniu v praxi, vyžadujú osobnú účasť na mnohých nástupných bitkách. Všetky tieto skutočnosti ukazujú, že muž, ktorý sa vrátil s veľvyslanectvom, bol skúsený námorník, ktorý sa zúčastnil mnohých námorných bitiek a veľa sa pohyboval v južnom mori.

Pred svojou cestou sa Peter nezúčastnil námorných bitiek, pretože počas detstva a mládeže Moscovska alebo Moskovskej Tartárie nemal prístup k moru, okrem Bieleho mora, ktoré za žiadnych okolností nemožno nazvať tropickým. Peter ho navštívil veľmi zriedkavo a len ako ctený cestujúci. Navyše, akonáhle zachránil svoj život zázrakom pri návšteve solovetského kláštora pri štarte v ťažkej búrke. Pri príležitosti jeho záchrany v búrke urobil nezabudnuteľný kríž s vlastnými rukami, aby umiestnil do katedrály Arkchangel'sk.

Ďalšia skutočnosť je tiež zaujímavá. Mladý Peter veľmi miloval svoju ženu (cárovnu Evdokia). Chýbal jej počas svojej cesty a napísal jej početné listy, ale keď sa vrátil z Veľkého veľvyslanectva, poslal ju do kláštora bez akéhokoľvek dôvodu bez toho, aby sa s ňou stretol. Na Petrov návrat z Veľkého veľvyslanectva v roku 7207 (slovanský systém chronológie) alebo v roku 1699 v AŠ sa objavili aj nejaké náhle smrti. Jeho bývalý "mentor" P. Gordon a jeho "priateľ" F. Lefort zomreli takmer súčasne a "náhle". Bol to ich návrh, že Peter by chcel ísť inkognito s Veľvyslancom (13).

Môžeme pokračovať a vymenovať rozdiely medzi osobou, ktorá odišla s Veľkým veľvyslancom a osobou, ktorá sa vrátila do Moskvy. Veľké množstvo faktov podporuje výmenu Petera I. počas svojej cesty. S najväčšou pravdepodobnosťou došlo k vystriedaniu, pretože Peter nebol taký kompatibilný, ako si šéfovia P. Gordona a F. Leforta želali, aby bol. Ak vezmeme do úvahy tento scenár, nikomu nezáležalo na skutočnom Petrovom osude.

V každom prípade, či už to bol pravý Peter I. alebo nájdený, vykonal všetky svoje "veľké skutky" až po návrate z Veľkého veľvyslanectva. Rozoberme tieto úžasné činy:

- 1. Hneď po svojom príchode zaviedol kresťanský kalendár do praxe v roku 7208** (slovanský systém chronológie) alebo v roku 1700 A.D. Nepochybne dokonale poznal existenciu kresťanského kalendára, keďže bol vzdelaný ako ortodoxný panovník. Avšak pred veľvyslanectvom sa ani nezaoberal reformou systému chronológie.

Tak slovanský systém chronológie, ktorý sa datuje od podpísania mierovej dohody medzi Slovansko-árijskou ríšou a starou Čínou, zmizol nadobro. To znamená, že aj tisíce rokov trvajúca história ruského ľudu zmizla a vznikli podmienky pre falšovanie jej modernej verzie. Túto prácu vykonali "veľkí ruskí historici" - Gottlieb (Theophil) Siegfried Bayer, Gerard Friedrich Müller, August Ludwig (von) Schlozer (všetci sú Nemci). Počas niekoľkých generácií si niekoľko ľudí pamätalo, čo sa stalo pred Petrom.
- 2. Implantoval služobníctvo, vlastne otroctvo, svojmu vlastnému ľudu.** Neexistovala forma otroctva ani v slovansko-árijskej ríši ani v žiadnej z jej provincií. Nikdy. Dokonca aj vojnoví zajatci zachytení počas vojenských operácií sa nestali otrokom v obvyklom zmysle tohto slova.

V zajatí nepriatelia neboli ponižovaní. Pracovali v domácnosti svojho "majiteľa" ako robotníci, jedli na tom istom stole, spali v tom istom dome. Po niekoľkých rokoch sa väzni mohli buď vrátiť do svojej vlasti alebo zostať a byť rovní vo všetkých ohľadoch, vytvoriť rodinu atď. Toto "otroctvo" spočívalo v tom, že ich pracovná sila nebola vyplatená. **Rusi, ktorí boli vždy slobodní a prijímali právo iných ľudí byť slobodnými**, boli na začiatku 18. storočia premenení na otrokov v najhoršom zmysle tohto slova. Ich cár-otec, ktorého rozhodnutia musia uspokojiť Boha, to urobil.

Nikto nemohol počas tisícročí obrátiť ruských ľudí na otrokov; Rusi odmietajú otroctvo v každom kúsku svojej bytosti. Avšak, ich nepriateľom sa podarilo nájsť spôsob, ako zotročiť ruský ľud prostredníctvom absolútnej monarchie. Tak absolútna monarchia, ktorú založil Dmitrij Donskoy, priniesla svoje prvé, ale nie posledné, horké ovocie a otvorila krvavé stránky genocídy ruského ľudu. Dnes sa nikto neponáhľa o tomto hovoriť a brániť ľudské práva Rusov.
- 3. "Reformy" Petra a vojny mali negatívny ekonomický efekt. Počet obyvateľov od 1700 do 1725 klesol z 18 na 16 miliónov.** Šľachta s hnacím systémom otroctva zničila a pozastavila ekonomiku krajiny. Zatiaľ čo prakticky všetky západoeurópske krajiny ukončili pozostatky otroctva, pretože pochopili, že budú odsúdení jeho zachovaním; v Moscovsku ich protekt predstavil otroctvo.

Keby sa Peter skutočne staral o záujmy ruského ľudu, všimol by si to počas návštevy veľkej Európy počas svojej cesty s veľvyslancom. A keby ani on, ani jeho ambasádny úradní zamestnanci nevenovali pozornosť tejto skutočnosti, mohlo by to znamenať nasledovné:

 - Bol to zbytočný štátny a politický predstaviteľ, ktorý by za žiadnych okolností nemal mať možnosť riadiť. Podľa staršej tradície, ktorej zničením začal Rurik (14) a ktorý dokončil jeden z jeho potomkov, Dmitrij Donskoy, by takýto človek nikdy nebol hlavou štátu.
 - Peter bol mentálne retardovaný a ešte viac nemá prístup k štátnej kontrole.
 - Peter bol počas svojej cesty s Veľvyslancom Veľkej Británie vyzbrojený protiruskými vojskami. Jeho nábor je pochybný, pretože náborovci nemali čo ponúknuť, ktoré by už nemal ako absolútny panovník.
 - Peter bol šikovne zmanipulovaný, aby sa zúčastnil Veľkej výprave svojimi falošnými priateľmi; a pri návšteve Európy bol nahradený mužom podobným ako on, ktorý nebol ani jeho dvojník. Mnoho rozdielov medzi mužom, ktorý opustil svoju krajinu s veľvyslancom a mužom, ktorý sa vrátil, a analýza jeho skutkov po návrate, robí tento predpoklad len logický a dôveryhodný.
- 4. Peterove cirkevné reformy boli namierené proti vernému kresťanstvu**, ako aj voči volchvovským nositeľom slovansko-árijského Vedizmu. Peter nariadil všetky staré knihy priniesť do hlavného mesta zo všetkých kláštorov, miest a dedín, aby "urobili kópie". Je zaujímavé, že nikto nevidel žiadne knihy, ktoré priniesli do hlavného mesta, rovnako ako nikto nevidel žiadne kópie z týchto kníh. Je tiež zaujímavé, že tí, ktorí odmietli splniť tento rozkaz, boli nariadení k popraveniu. Docela zvláštny záujem o tieto knihy, nie?

5. **Zbavenie sa kozáckých vojakov z hraníc Muscovska** umožnil Petrovi I., aby začal formovať svoju armádu podľa západoeurópskych noriem. Z tohto dôvodu Peter I. pozval armádu z európskych krajín a dal im obrovské privilégia v porovnaní s ruskými dôstojníkmi. Cudzinci pohrdali všetkými a ponižovali ruských roľníkov, ktorých prinášali do armády panovníckym nariadením. Dominantný vplyv cudzincov v armáde, verejnej službe a vo vzdelávacom systéme vyústil do opozície aristokracie a ľudí. Peter urobil obrovskú strategickú chybu, ktorá odmieta využívanie kozáckych vojsk kvôli dodržaniu starých tradícií. Princíp kozáckych lavas (15) bol použitý bolševikmi, keď vytvorili svoju jazdu, ktorá zohrávala rozhodujúcu úlohu v občianskej vojne v rokoch 1918-1924.
6. V dôsledku porážky švédskej armády Švédsko oslabilo a stratilo svoj vplyv na zvyšok Európy. To viedlo k posilneniu druhých na úkor ruských jednotiek. Ruské územné akvizície boli neprimerané stratám na ľudských zdrojoch vo výške 2 milióny osôb. V tom čase populácia celej Európy neprekročila 20 miliónov. Bol to Peter I., ktorý sa začal dopúšťať genocídy ruského ľudu a Slovanov vo všeobecnosti. Počas jeho vlády sa životy Rusov zmenili v špinavých politických hrách západoeurópskych politikov.
7. Peter Veľký "prerezal okienko cez" Európu a poskytlo Rusku odchod do Fínskeho zálivu po návrate bývalých ruských území v dôsledku víťazstva nad Švédskom. Správne uviedol, že "prerezal okno cez" Moskovsko pre európske krajiny. Pred Petrom I. bol počet cudzincov na pôde Muscovska veľmi obmedzený. Hlavne veľvyslanci, niektorí obchodníci a veľmi malý počet cestujúcich mali právo prekročiť hranicu.
Peter dovoľil davom dobrodruhov, aby naplnili svoje prázdne vrecká s bohatstvom ruskej pôdy, aby sa dostali do Moskovie. Je zaujímavé, že všetkým im boli udelené obrovské výhody a výhody v porovnaní so skutočne ruskou aristokraciou a ruskými obchodníkmi a podnikateľmi.
8. Na udržanie svojej armády Peter potreboval obrovské sumy peňazí, z ktorých väčšina bola okamžite vyplienená ruskými darebákmi a milými Petrovými cudzincami. Z toho väčšinu zbúrali práve cudzinci, ktorí boli chudobní vo vlasti alebo zostupovali z chudobných šľachtických rodín a boli druhými, tretími a ďalšími synmi a nemali právo dedičstva. Niektorí z nich sa vrátili do svojej vlasti s vreckami plnými mimoriadneho bohatstva; iní ľudia uprednostnili zisk z práce ľudí, ktorí im boli úplne cudzí.
9. **Peter uložil veľké množstvo daní, aby vyplnil rýchlo vyprázdňovacie pokladnice. Za to priniesol vodku zo Švédska a vytvoril vládny monopol vodky.** Vodka sa predávala v štátnych krčmách, hostincoch a staniach na výmenu koní. Pred romanovcami a už v dobách Ivana IV. Hrozného (1530-1584) bola opitnosť trestom odňatia slobody a obrovskou pokutou.
Bol to Peter I., ktorý začal implantovať ťažké pitie na všetkých úrovniach ruskej spoločnosti tým, že viedol širokú reklamnú kampaň a "inšpiroval" ľudí vlastným príkladom, aby pili príliš veľa. Vodcovský monopol priniesol do pokladnice báječné zisky, čo stačilo na dosiahnutie jeho cieľov. Peniaze vynaložené štátnou pokladnicou sa rýchlo vrátili s minimálnymi výdavkami. V sovietskych časoch bolševici "zlepšili" Peterov záväzok tým, že spravili vodku tekutou menou, čím okrádali ľudí a zbavovali sa drobných, ktoré im dávali namiesto platu.

Tento zoznam môže pokračovať donekonečna. Všetky "veľké skutky" Petra I. pred jeho smrťou v roku 1725 (slovansko-árijská chronológia) alebo 1725 nl priniesli Moskovsko (ktorá sa začala nazývať ruská ríša) do pohoršujúcej ekonomickej situácie porovnateľnú len s časom Obdobiu problémov (6), na ktorej tvorbe sa Romanovci a ich príbuzní aktívne podieľali.

Víťazstvo nad Švédskom prinieslo ruským ľuďom obrovské kalamity, alebo presnejšie tým Rusom, ktorí kráčajúcich pod plukom Romanovcom, skutočným jarmo a nie neexistujúcim mongolsko-tatárskym jarmo, ktorý vynašili.

Pozrime sa na Petrovu "Veľkú ríšu". Moskovsko Peterovho obdobia je zobrazené na mape roku 1717. Doména Romanovcov určite značne prevýšila veľkosť akejkoľvek európskej krajiny, ale nemala nič spoločné s touto obrovskou Ruskou ríšou (Veľká Tartária alebo slovansko-árijská ríša), že "ruskí" historici sa neskôr vo svojich dielach zaviazali k Moscovsku. Východná hranica Petrovej ríše dosiahla len západných potomkov Uralov!

Je zaujímavé, že na tejto mape je niekoľko Novgorodov. Dve mestá: Novgorod na Ladogu, Novgorod na Volge, rovnako ako oblasť v rámci Zlatého prstenca, skupina miest označených na mape s Novgorodom napísaným veľkými písmenami. Potvrďuje akademik Fomenko predpokladom, že veľký Novgorod bol skupinou miest Zlatého prsteňa, ktorý je komerčným a kultúrnym centrom Muscovie a nie je to malé mesto na Ladoga. Na mape ani v Moskve, hlavnom meste, nie je zdôraznený spôsob, akým je Veľký Novgorod. Je to ďalší potvrdenie falšovania ruskej histórie.

Bohužiaľ, v histórii ruského ľudu prakticky nič nezostalo, čo by nebolo nejakým spôsobom zfalšované. **Možno je čas, aby všetci Rusi poznali pravdu o Veľkej minulosti nášho ľudu**, namiesto toho, aby nás HISTORIA podávala na striebornom podnose?! Iba tu je otázka: kto využíva tento "strieborný podnos"?!

Vysvetlivky:

1. Demin V.M. Od Ruska až po Rusov, Moskva-Omsk, "Ruská pravda", 2003, s. 24.
2. Encyklopédia Britannica, zv. II, Edinburgh, 1771, str. 682.
3. Encyklopédia Britannica, zv. III, Edinburgh, 1771, str. 887.
4. Dzungar (tiež Jungar alebo Zungar;) je kolektívna identita viacerých kmeňov Oirat (západné mongolské)
5. **Kňaz je slovo označujúce hodnosť šľachty.** Zvyčajne sa prekladá do angličtiny buď ako princ, alebo vojvoda, hoci korešpondencia nie je presná. Význam pojmu sa zmenil v priebehu dejín. Spočiatku termín bol použitý na označenie náčelníka kmeňa.

Neskôr, s rozvojom feudálnej štátnosti, sa stal titulom vládcu štátu medzi východnými Slovanmi (kniažatsvo, tradične preložené ako vojvodstvo alebo kniežatstvo), napríklad Kijevskej Rusi.

Ako stupeň centralizácie rástol, vládca nadobudol titul Veľký Kňaz (preložený ako veľký princ alebo veľký vojvodca). On vládol Veľkému Kniežatsvu (veľkovojvodstvu), zatiaľ čo vládol jeho vazalom (udel, udelnoe kniazhestvo alebo volost - región, provincia alebo okres) bol nazývaný údelný kňaz alebo jednoducho kňaz. Keď sa Kijevská Rus rozpadla v 13. storočí, titul Kňaz sa naďalej používal v rusínskych štátoch, vrátane Novgorodu, Vladimíra-Suzdala, Muscovyho, Tvera, Halych-Volynie a Litovského veľkovojvodstva.

6. Grinevitch G.S. Parent Slavonic Written Language, Moskva, 1993, ISBN 5-85617-001-6.
7. Preklad úverov. Môže zodpovedať anglickým titulom Vaša milosť, tvoja pokojnosť alebo tvoja lordstvo.
8. N. Levášov. Duch a myseľ, zv. 2, kapitola 9; San Francisco, 2003.
9. Tisícnik (tysiatsky, niekedy preložený ako "duch" alebo "Heerzog") bol vojenským vodcom, ktorý riadil v starovekej Rusi dobrovoľnú armádu ľudí tisyacha (tisíc). V republike Novgorod bol tisícnik zvolený z bojarov na veči (populárnom zhromaždení) na obdobie jedného roka a bol asistent posadnik (poslanec kňaza). V republike Novgorod boli tisícnici predstavitelia považovaní za zástupcov obyčajných ľudí. Spolu s úlohou ako vojenský vodcovia mali tiež dohliadať na opevnenie mesta, otvorené veče, slúžiť ako veľvyslanci cudzím mocnostiam.
10. Bojar bol členom najvyššej hodnosti slovanskej aristokracie, druhej len vládnucim kniežatám.
11. G.V. Nosovsky, A.T. Fomenko. Nová chronológia Ruska, Anglicka a Ríma, Moskva, 2001.
12. Veľký Velvyslanec bolo ruskou diplomatickou misiou poslaný do Západnej Európy v rokoch 1697-1698.
13. E.T. Baida Veľký impostor (zarpeter.narod.ru/facts.htm), S. Karpušenko Pseudo-Peter. Lešenie pre cisára, Moskva, 2000.
14. Rurik alebo Riurik (830-879) bol varangiánskym náčelníkom, ktorý získal v roku 862 kontrolu nad Ladoga, postavil sídlisko Holmgard pri Novgorode a založil dynastie Rurik, ktorá vládla Rusku až do 17. storočia.
15. Cossakská láva je taktická vojenská schopnosť, keď úzka formácia 100 jazdcov vytvára hrot.
16. Čas prevratov (ruský: Smutnoje Vremja) bol obdobím ruskej histórie zahŕňajúcej roky interregnum medzi smrťou posledného moscovského cara, Feodora Ivanoviča z dynastie Rurik v roku 1598 a založením dynastie Romanovcov v roku 1613 vážnou politickou, hospodárskou a sociálnou krízou, ktorá viedla k dočasnému zrúteniu ruského štátneho systému.